

Omwille van Zijn mateloze en eindeloze Liefde stierf Jezus voor ons aan het Kruis, en omwille van een mateloze en eindeloze liefde herhaalt Hij dit Kruisoffer in elke heilige Mis – het heilig Misoffer of het onbloedig Kruisoffer, waar Hij tijdens de consecratie tegenwoordig komt onder de gedaanten van brood en wijn, die dan zijn Lichaam en Bloed geworden zijn. Als de priester de woorden “DIT IS MIJN LICHAAM” uitspreekt, dan spreekt hij Jezus’ woorden uit, en dan wordt het brood zijn Lichaam. Het wordt zijn Hart.

GROUP AB	
Erythrocytes	
Antibodies	none
Antigenes	 A and B antigen

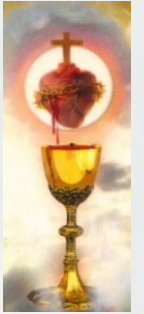
Alle Eucharistische mirakelen die wetenschappelijk worden onderzocht, krijgen steeds dezelfde conclusie: het vlees is weefsel van de hartspier van een man van ongeveer 30 jaar, in doodstrijd; het bloed is menselijk: het heeft menselijk DNA en heeft bloedgroep AB. Het weefsel en het bloed van alle onderzochte mirakels is duidelijk afkomstig van één en dezelfde persoon. Bovendien is bloedgroep AB relatief zeldzaam, behalve bij mensen uit het Midden-Oosten en onder Joden. Voorbeelden van Eucharistische wonderen die werden onderzocht zijn die van Lanciano (Italië, 750); Tixtla (Mexico, 2006); Legnica (Polen, 2013); Buenos Aires (Argentinië, 1995). Opvallend is dat de resultaten van het bloedonderzoek overeenkomen met die van het onderzoek van de Lijkwade van Turijn. Ook daar vond men dat de aanwezige bloedsporen bloedgroep AB hadden.

Dr. Castañon is een wetenschapper die een overtuigde atheïst was, maar zich bekeerde tot het katholiek geloof toen hij een Eucharistisch wonder onderzocht. Hij getuigde hoe de verbazingwekkende resultaten van het onderzoek van het wonder van Buenos Aires van de jaren 1990 hem met verstomming sloegen. Hij liet het staal onderzoeken in verschillende laboratoria, zonder te zeggen waar het van afkomstig was. Eén van de onderzoekers vroeg hem: “Leg mij eens uit hoe jij het hart uit een dode persoon haalt en het levend tot mijn lab in New York brengt?” Hij had de spiervezels namelijk nog zien bewegen. Dr. Castañon vertelde hem toen: “Het is niet wat je denkt. Dit staal komt van een geconsacreerde Hostie.” De onderzoeker wist niet waar hij het over had en was met stomheid geslagen. Dr. Castañon nam toen ook contact op met de onderzoekers van het Eucharistisch wonder van Lanciano (dat een grove 1300 jaar eerder plaatsvond), en die zeiden dat zijn resultaten overeenkwamen met die van hen: “Het weefsel is afkomstig van dezelfde persoon.” Het bloed en het DNA is namelijk hetzelfde.

Jezus zegt dus eigenlijk: “Dit is mijn Hart waarmee ik jou zo bemint,” en Hij geeft zijn Hart aan ons in de H. Communie. Jezus verbergt zijn Godheid én zijn Mensheid zo dat wij enkel Brood en Wijn zien. Zo graag ziet Hij ons, dat Hij op een heel zachte en voorzichtige manier tot ons wil komen, zodat wij niet bevreesd zouden zijn om tot Hem te naderen en Hem op te nemen in ons lichaam en onze ziel, ons met Hem te verenigen in de H. Communie. In de Hof van Olijven heeft hij zodanig geleden door het aanschouwen van de zonden, de beledigingen en de heiligschennissen van het H. Sacrament tot het einde van de wereld. Jezus wist hoeveel oneerbiedigheid Hij zou moeten verdragen, en toch zei Hij tegen zijn Hemelse Vader: “Ja! Laat Uw wil maar geschieden!” Hij zou zijn Offer op het Kruis voltrekken, voor ons! Een meest gruwelijke kruisdood. Dankzij die “Ja” zijn wij in staat om Hem nu te ontvangen als troost en heling van onze ziel.” En dankzij Zijn “Ja” kunnen wij verlost worden van onze zonden, gered worden en het eeuwig leven binnengaan. Iedere keer dat het H. Misoffer plaatsvindt, vindt op mysterieuze wijze het Kruisoffer plaats. “Dit is Mijn Lichaam” is als “Zie mij hier hangen aan het Kruis, voor jou! Bezie Mijn Hart dat jou

bemint!” En “Dit is Mijn Bloed” is als “Zie het Bloed dat ik tijdens de geseling, de Kruisweg en mijn doodstrijd aan het Kruis heb vergoten, voor jou!” Zijn Hart, dat ons tot het uiterste bemint heeft, werd direct nadat hij was gestorven geopend om het laatste restje bloed dat er nog in was, ook te vergieten. Tot de laatste druppel heeft Hij het vergoten en op de aarde uitgestort, voor onze verlossing.

Welke houding dienen wij nu aan te nemen?

Heden kan men niet zeggen dat de Kerk z'n hoogdagen beleefd. Integendeel. De Kerk bevindt zich, vooral in onze streken, in een zeer grote crisis. En wat ligt aan de basis van die crisis? Gebrek aan eerbied voor de Heilige Eucharistie. De Eucharistie, het Lichaam van Christus, is de hoeksteen, het middelpunt van de Katholieke Kerk. Indien men de H. Eucharistie verwaarloost, dan treedt automatisch het verval in. Vandaar, als we de Kerk willen doen herleven, is een terugkeer naar de

eerbied van vroeger noodzakelijk. Terug knielen tijdens het meest heilige moment van de Mis: de consecratie, wanneer Christus tegenwoordig komt in de gedaanten van brood en wijn, dat onzichtbaar maar wezenlijk verandert in zijn Lichaam en zijn Bloed. De Heilige Pater Pio weende vaak tijdens dat moment, omdat hij in de geest de passie van Christus telkens opnieuw herbeleefde. Ook de Zalige Pater Valentinus, of het Heilig Paterke van Hasselt, beleefde vaak zo'n

momenten tijdens de Mis. Christus die zichzelf aan ons gaf op het Kruis is dezelfde Christus die zich aan ons geeft in de Heilige Hostie. De priester aan het altaar met Christus in zijn handen staat gelijk met Golgotha en Christus aan het Kruis. De gelovigen staan aan de voet van het kruis en aanbidden het geslachtofferde Lam Gods. Welke houding is daarbij dan het meest gepast? De geknielde houding... in ontzag voor God die zich zo uit liefde opoffert voor ons, arme ellendige zondaars. Wierpen ook de drie wijzen zich niet op hun knieën voor het Goddelijk Kind? Niemand is echt waardig om Christus te ontvangen in de Heilige Communie. Vandaar dat we telkens zeggen: “Heer ik ben niet waardig dat Gij tot mij komt, maar spreek en ik zal gezond worden.” We moeten ons onwaardig achten en ons nederig opstellen tegenover onze Redder. Welke houding is daarbij het meest gepast? De geknielde (of kniebuigende) houding, en Hem ontvangen uit de handen van een gewijde dienaar, rechtstreeks op de tong. Onze handen zijn niet waardig zijn Heilig Vlees aan te raken. Sinds de begintijden van de Kerk waren het enkel gewijde handen die de Heilige Hostie aanraakten, slechts in gevallen van uiterste nood mocht een leek de Hostie vastnemen. Tot 1965. Toen werden in allerijl de communiebanken en knielstoelen weggehaald, en plots werd geëist van de priesters dat men voortaan de H. Communie rechtstaand en in de hand zou geven. Zeer weinigen die zich daartegen hebben verzet. Niemand stelde zich vragen. En ineens mochten ook leken de pastoor helpen de H. Communie uitdelen, omdat het “rapper zou gaan”. Het gevolg van dit alles was een wegebben in het geloof in de Werkelijke Tegenwoordigheid. Minder eerbied = minder geloof. En minder geloof is minder genaden, minder heiligheid en uiteindelijk minder geredde zielen. De H. Communie in de hand is oorzaak van vele heiligschennissen, misbruiken, en tanend geloof in de Werkelijke Tegenwoordigheid. Het is voor individuen zeer gemakkelijk om een Hostie mee te nemen voor heiligschennende doeleinden. Zo kunnen satanisten makkelijk een Hostie bekomen voor een zwarte mis; of zoals de diefstal van 240 geconsacreerde Hosties in Spanje in 2015 voor een heiligschennend, godslasterlijk “kunstwerk”. De “kunstenaar” bewam de Hosties door telkens naar de Mis te gaan en de H. Communie in de hand te ontvangen en dan in zijn zak te stoppen. Zoiets zou veel moeilijker zijn indien de H. Communie al knielend en op de tong zou worden gegeven.

